

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 274/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 194/2015 zo 17. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný

Kubín, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 194/2015 zo 17. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ (žalobca, pozn.) sa proti obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), v konaní vedenom Okresným súdom Námestovo (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 Cb 61/2015 domáha zdržania sa zásahov do vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podliehajúcim konkurzu z dôvodu prevádzkovania lyžiarskeho strediska [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] bez platne uzavretej nájomnej zmluvy so sťažovateľom ako správcom konkurznej podstaty úpadcu – [REDACTED].

Sťažovateľ podal spolu so žalobou návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby všeobecný súd žalovanej uložil povinnosť zdržať sa užívania nehnuteľností bližšie špecifikovaných v návrhu (ďalej aj „predmetné nehnuteľnosti“) formou prevádzkovania lyžiarskeho vleku a vykonávania iných zimných športov a vykonávania akýchkoľvek iných činností.

Okresný súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia uznesením sp. zn. 7 Cb 61/2015 z 19. októbra 2015 zamietol (ďalej len „uznesenie z 19. októbra 2015“). Na základe podaného odvolania bolo uznesenie okresného súdu z 19. októbra 2015 napadnutým uznesením krajského súdu potvrdené ako vecne správne. Krajský súd prijal v zhode s okresným súdom záver, že nebola splnená ani jedna z podmienok na vydanie predbežného opatrenia podľa § 102 ods. 1 prvej vety v spojení s § 74 a nasl. v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa sťažovateľa bola napadnutým uznesením krajského súdu „*porušená základná zásada civilného práva a to zásada zákazu odoprenia spravodlivosti nakoľko porušovateľ a prvostupňový súd nielenže nezabezpečili súdnu ochranu práv sťažovateľa, ktoré sú*

zakotvené v platnom práve, ale aj bez zákonného dôvodu rozhodli, že neposkytnú právnu ochranu subjektu domáhajúcemu sa súdnej ochrany!“.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne a nezákonné, keďže pri podaní návrhu na nariadenie predbežného opatrenia boli preukázané všetky podstatné skutočnosti svedčiace o opodstatnenosti návrhu vo veci samej, ako aj o potrebe nariadiť predbežné opatrenie.

Podľa sťažovateľa *„v konaní osvedčil podmienky pre vydanie predbežného opatrenia v zmysle ust. § 102 ods. 1 Obč. zák. V konaní je nesporné, že žalovaný užíva nehnuteľnosti špecifikované v žalobnom návrhu, ktoré patria do všeobecnej majetkovej podstaty úpadcu a podliehajú konkurzu na majetok úpadcu, nakoľko minimálne v rozsahu 50 % patrili úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu na jeho majetok s poukazom na ust. § 150 prvá veta Obč. zák. Žalovaný užíva uvedené nehnuteľnosti bez súhlasu sťažovateľa, ako správcu konkurznej podstaty úpadcu, ktorý je vlastníkom sporných nehnuteľností a celkovo bez právneho dôvodu.“.*

Sťažovateľ namieta odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom sa poukazuje na nájomnú zmluvu uzatvorenú medzi [REDAKOVANÉ] a žalovaným 3. decembra 2012, ktorou mal [REDAKOVANÉ] prenajať sporné nehnuteľnosti žalovanej na dobu určitú, do 31. decembra 2063. Sťažovateľ považuje nájomnú zmluvu za absolútne neplatnú v zmysle § 37 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu obchádzania zákona, keďže vo vzťahu k predmetným pozemkom nachádzajúcim sa pod lyžiarskym strediskom [REDAKOVANÉ] sú platné nájomné zmluvy uzatvorené pôvodnými vlastníkami predmetných nehnuteľností s [REDAKOVANÉ] so sídlom v [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentuje, že zmenou vlastníctva nedošlo k zániku nájomného vzťahu založeného skoršou nájomnou zmluvou.

Podľa sťažovateľa žalovaný na predmetných nehnuteľnostiach vykonal *„nepovolené rozsiahle vypilovanie drevného porastu, terénne úpravy, posuvy pôdy, bezdôvodné odstraňovanie ornej pôdy, nepovolené vytváranie nových zjazdových tratí na parcelách,*

ktoré nie sú vo vlastníctve firmy [REDAKOVANÉ] a ku ktorým má firma neplatný právny vzťah a na niektorých parcelách, na ktorých vykonáva nepovolené zásahy“.

Okresný súd a krajský súd podľa sťažovateľa nesprávne a bez toho, aby k tomu existovali zákonné predpoklady, „nevzhladli naplnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia, aj keď doklady, ktoré sťažovateľ priložil k žalobnému návrhu a neskôr v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa, resp. dôkazy, ktoré navrhol vykonať jednoznačne preukazujú dôvodnosť vydania predbežného opatrenia a naplnenie podmienok pre jeho vydanie podľa ust. § 102 O. s. p. vo väzbe na ust. § 74 O. s. p. Právne závery uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia porušovateľa sú podľa nášho názoru v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy predbežného opatrenia v sporových veciach, a preto ich možno považovať za odporujúce článku čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru. Vzhľadom na to, možno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedených ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov.“.

V napadnutom uznesení krajský súd podľa názoru sťažovateľa „odignoroval odvolacie dôvody, ktoré proti uzneseniu súdu prvého stupňa vzniesol sťažovateľ, čím uprel sťažovateľovi možnosť v súlade s právnou úpravou konkurzu a reštrukturalizácie uplatňovať jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva nerušene vlastníť majetok prostredníctvom právnych prostriedkov a postupov osobitne ustanovených pre oblasť konkurzu a reštrukturalizácie“.

Sťažovateľ doplnil sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 4. novembra 2016, v ktorom poukázal na trestné oznámenie, ktoré podal na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pre podozrenie zo spáchania prečinu marenia úradného rozhodnutia 19. októbra 2016.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň prizná sťažovateľovi úhradu trov konania v sume 363,80 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak účinky výkonu právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedlivo a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu, že krajský súd ako odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia, hoci boli podľa jeho názoru splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne, keďže ignoruje jeho odvolacie námietky podané proti uzneseniu okresného súdu z 19. októbra 2015.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Vo vzťahu k požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia súdu a jeho limitom vyvoditeľným z čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pravidelne poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, čo však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý

argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Na účely zistenia, či princípy obsiahnuté v práve na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie vo vzťahu k požiadavke náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia krajský súd vo veci sťažovateľa dodržal, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie. Vychádzal pritom z právnej úpravy obsiahnutej v § 75 ods. 2 OSP, podľa ktorej sa k nariadeniu predbežného opatrenia vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a síce osvedčenie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a osvedčenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, resp. naliehavosti dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania.

Krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil so záverom okresného súdu vysloveným v uznesení z 19. októbra 2015, podľa ktorého sťažovateľ neosvedčil existenciu vlastníckeho práva úpadcu k predmetným nehnuteľnostiam. Sťažovateľ pritom v konaní pred všeobecnými súdmi tvrdil, že úpadca počas trvania manželstva s [REDACTED], rod. [REDACTED], do rozvodu manželstva rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 60/2009 z 28. mája 2009 nadobudol do bezpodielového spoluvlastníctva manželov na základe kúpnych a zámenných zmlúv v rokoch 2006 a 2007 nehnuteľnosti v katastrálnom území [REDACTED] (predmetné nehnuteľnosti), avšak tieto zmluvy sťažovateľ v jeho veci konajúcim všeobecným súdom nedoložil. Okresný súd a krajský súd nahliadnutím do údajov katastra nehnuteľností zistili, že úpadca je zapísaný na niektorých z predmetných pozemkov ako spoluvlastník a na niektorých z nich ako vlastník, resp. spoluvlastník zapísaný nie je, a preto okolnosť uvádzanú sťažovateľom, že všetky predmetné nehnuteľnosti patrili do majetkovej podstaty a podliehajú konkurzu na majetok úpadcu, „*nakolko minimálne v rozsahu 50 % patrili žalobcovi v čase vyhlásenia konkurzu*

na jeho majetok s poukazom na ust. § 150 prvá veta OZ“, vyhodnotili ako tvrdenie bez dostatočného osvedčenia v celom rozsahu. Okrem uvedeného krajský súd zvýraznil aj to, že sťažovateľa (ako správcu konkurznej podstaty úpadcu) nemožno stotožňovať s vlastníkom predmetných nehnuteľností, pričom sťažovateľ ani neuvádzal, či predmetné nehnuteľnosti zapísal do súpisu majetkovej podstaty úpadcu v konkurznom konaní. Na základe uvedených skutočností krajský súd uzavrel, že „*pokiaľ žalobca pre potreby rozhodnutia o jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia dostatočne neosvedčil tvrdený rozsah vlastníckych práv úpadcu, potom dostatočne neosvedčil ani tvrdenie o zásahu do týchto práv zo strany žalovaného ako prevádzkovateľa lyžiarskeho strediska [REDAKOVANÉ], užívaním dotknutých nehnuteľností pri prevádzkovaní lyžiarskeho strediska, ku ktorému úpadca, resp. žalobca nedal súhlas*“.

V odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 19. októbra 2015 sťažovateľ uviedol nové skutočnosti, z ktorých malo vyplynúť, že žalovaná užíva predmetné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Krajský súd k tomuto uviedol: «*V spisovom materiáli sa však nachádza samotným žalobcom doložené uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/104/2015-173 zo dňa 27. februára 2015..., v ktorom v rámci odôvodnenia krajský súd konštatoval pri riešení vzťahu [REDAKOVANÉ] ako navrhovateľa a [REDAKOVANÉ] ako odporcu v rade 2/, že nariadeným predbežným opatrením, ktorým sa uložila odporcovi v rade 2/ povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami vyjadrenými vo výrokovej časti tohto uznesenia v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], sa nevytvorí nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch týchto účastníkov a v dôsledku neho nenastane ani neprimeraná ujma na právach odporcu v rade 2/, keďže „tento ich na základe nájomnej zmluvy uzavretej s odporcom v rade 4/ zo dňa 03. 12. 2012 prenajíma na dobu určitú, a to do 31. 12. 2063 bez možnosti výpovede“. Odporcom v rade 4/ v prípade konania sp. zn. 7Co/104/2015 bola spoločnosť [REDAKOVANÉ] (žalovaná, pozn.). Z uvedeného je teda zrejmá spornosť tvrdení žalobcu a ich neosvedčenie v danom konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia o tom, že žalovaný aktuálne pre užívanie dotknutých nehnuteľností nemá žiadny právny titul. Uvedená spornosť tvrdení žalobcu však môže byť odstránená len dokazovaním a rozhodnutím v riadnom procesnom konaní vo veci samej, ktorý postup nemôže byť nahrádzaný v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.»*

Krajský súd v ďalšej časti napadnutého uznesenia vyhodnocoval aj osvedčenie druhej kumulatívnej podmienky, a to osvedčením existencie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy v rovine naliehavosti potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov občianskeho súdneho konania vyvolaného podaním žaloby o zdržanie sa vykonávania činnosti súvisiacej s prevádzkovaním lyžiarskeho strediska [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]. Krajský súd k tomu v napadnutom uznesení uviedol:

«Žalobca k odvolaniu doložil žiadosti o okamžité zastavenie stavebných prác z 08. 09. 2014 a 15. 06. 2015 adresované úpadcom Obci [REDACTED] a Okresnému súdu Tvrdošín, avšak žalobca neuviedol výsledok týchto žiadostí/podnetov úpadcu. Je však zrejmé, že ak uvedené žiadosti úpadca podával už v roku 2014, tak nie je zrejmá dôvodnosť aktuálnej naliehavosti dočasnej úpravy pomerov účastníkov navrhovaných predbežným opatrením. Žalobcom doložená fotokópia výňatku z geometrického plánu na č. l. 32 spisu, ani v spojení s doloženými listinami na č. k. 33-35 spisu, fotografiami na č. l. 52-68 spisu, nemajú pre potreby rozhodovania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia dostatočnú výpovednú hodnotu, keďže ich nemožno bez ďalšieho identifikovať ako týkajúce sa žalovaných nehnuteľností a vo vlastníctve/spoluvlastníctve úpadcu. Doložené uznesenie Okresného súdu Námestovo č. k. 8 C/196/2010-88 zo dňa 29. marca 2012 sa týkalo vzťahu úpadcu a (ako odporkyne) [REDACTED] v konaní o vypořádání BSM a nariadené predbežné opatrenie, aj keď uložilo odporkyňi zdržať sa nakladania s vymedzenými nehnuteľnosťami v k. ú. [REDACTED], tak pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia v konaní Okresného súdu Námestovo sp. zn. 7 Cb/61/2015, bol relevantný stav v čase rozhodovania, podľa údajov katastra nehnuteľností. Uvedené sa týka aj doloženého uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co/104/2015-173 zo dňa 27. februára 2015, ktorým došlo k nariadeniu predbežného opatrenia voči [REDACTED] [REDACTED] (odporca 2/) o zdržaní sa nakladania s vymedzenými nehnuteľnosťami v katastrálnom území [REDACTED]. Odvolací súd aj na tomto mieste opakovane zdôrazňuje, že ak Krajský súd v Žiline pod č. k. 7 Co/104/2015-173 zo dňa 27. februára 2015... v odôvodnení uznesenia konštatoval pri riešení vzťahu [REDACTED] ako navrhovateľa a [REDACTED] ako odporcu v rade 2/, že nariadeným predbežným opatrením, ktorým sa uložila odporcovu v rade 2/ povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami vyjadrenými vo výrokovej časti tohto uznesenia v katastrálnom území [REDACTED], sa nevytvorí

nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch týchto účastníkov a v dôsledku neho nenastane ani neprimeraná ujma na právach odporcu v rade 2/, keďže „tento ich na základe nájomnej zmluvy uzavretej s odporcom v rade 4/ zo dňa 03. 12. 2012 prenajíma na dobu určitú, a to do 31. 12. 2063 bez možnosti výpovede“, pričom odporcom v rade 4/ v prípade konania sp. zn. 7Co/104/2015 bola spoločnosť [REDACTED]. tak nebolo možné zo strany odvolacieho súdu v danom prípade vyhodnotiť ako dostatočne osvedčené tvrdenie žalobcu o neexistencii „právneho dôvodu, na základe ktorého by žalovaný mohol uvedené nehnuteľnosti využívať“.»

Záver krajského súdu o tom, že sťažovateľ ani do momentu rozhodovania odvolacieho súdu neosvedčil existenciu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v rozsahu, ktorý by zakladal dôvodnosť súdnej ochrany navrhovaným predbežným opatrením, a neosvedčil ani tvrdenie o naliehavosti dočasnej úpravy pomerov účastníkov, takže neboli splnené kumulatívne zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje jeho rozhodnutie o potvrdení uznesenia okresného súdu z 19. októbra 2015. Právny záver krajského súdu je zrozumiteľne a logicky odôvodnený, pričom navyše reflektuje v súlade s príslušnými procesno-právnymi predpismi nevyhnutnosť rozhodovať na podklade skutočností relevantných v čase rozhodovania o návrhu (§ 154 ods. 1 OSP). Odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal všetkými relevantnými odvolacími dôvodmi a vysporiadal sa s ústavne akceptovateľným spôsobom aj so všetkými relevantnými novými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v konaní pred krajským súdom. Závery krajského súdu nie sú podľa názoru ústavného súdu arbitrárne, vyplývajú z preukázaného skutkového stavu, pričom napadnuté uznesenie krajského súdu nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, t. j. právny záver odvolacieho súdu nie je založený na svojoľnej aplikácii, resp. výklade príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka.

Ústavný súd v tejto súvislosti, poukazujúc na svoju ustálenú judikatúru, konštatuje, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

Nad rámec záverov obsiahnutých v tomto uznesení ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k preskúmvaniu sťažnosti, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv predbežným opatrením, pristupuje nanajvýš zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú predbežné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inšinciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými

sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2017